

καὶ θέ νά φοδθῶ παιδί τοῦ κάμπου σάν κι ἐσένα.
 ποῦ ἡ Γουρκιά μὲ σχιζέται τὸ μολογούν γιὰ μένα,
 τώρα θὰ δειξωμνε οἱ δυό, ποῖος εἶν' τὸ παλλητάρι.»
 Ὁ Γεώργιος τ' ἀποκριθῆκε μὲ λεβεντιὰ καὶ χάρι,
 κι' ἀμέσως ρίχνει τ' ἄρματα καὶ θγάζει τὸ ζωνάρι,
 — ἡ Νάσση του το κέντησε μὲ τὸ μαργαριτάρι —
 Σκύδει, φιλεῖ τὸ κέντημα, στὰ στῆθια του τὸ βάνει,
 «Ἢμ' ἔτοιμος,» ἐφώνησε καὶ τὸ σταυρό του κάνει.
 Πετάει κι' ὁ Ἀρματωλὸς φλοκάτα πλουμισμένη,
 τραβάει καὶ τὴ φέρμελὴ τὴ χρυσοκεντημένη·
 ἀνοίχτη τὸ ποκάμισο καὶ στῆθια ἀνδρειωμένα
 φανήκανε περίφανα καὶ πυκνοδασωμένα.
 Χαντζάρι πιάν' ὁ Ἀρματωλὸς· κ' ὁ Γεώργιος τὸ μαχαίρι,
 κ' ἐκεῖ π' ἀνεσκουμπώθηκε, ἐφύσησε τ' ἀγέρι
 κι' ἀνεσηκώθ' ἡ τραχηλιὰ κι' ἐφάνη στὸ λαιμό του
 τ' Ἀρματωλοῦ, ποῦ ἄστραψε, χρυσὸ τὸ φυλαχτό του.

γιατ' εἶσαι τῆς μανούλας μας τὸ ἀκριβὸ παιδί της.
 κι' ἐμένα ἐκεῖ στὰ μακρὰ ἄς στέλνῃ τὴν εὐχή της·
 τώρα ἢ ἀναίθω τὰ βουνά, τὰ κορφοβούνα περά,
 καὶ δὲν θὰ στρέψω ἂν δὲ δῶ μὴν ὠμορφὴ ἡμέρα
 ν' ἀναγαλλιάσῃ ὁ οὐρανὸς κι' ἡ θάφνη νά φωτρώσῃ,
 κ' ἡ φουστανέλλα λόγυρα στοὺς κάμπους νά ἔξαπλώσῃ.
 Χαροῦ, ὁδελφέ, τὴ Νάσση σου κ' ἔχε καὶ τὴν ἐλπίδα,
 ἐγὼ 'χω γιὰ γαπητικὰ τὴ δόλια μας Πατρίδα!
 Ἐν Σμύρνῃ, κατὰ Νοέμβριον 1885.

(Ἐκ τοῦ Ἀττικοῦ Ἡμερηλ.) *Μαριέττα Μπέτσου*

ΑΝΑΓΛΥΦΟΝ ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΡΘΕΝΩΝΟΣ.

Ὅταν σὰς περιέγραφα τὸν Παρθενῶνα, σὰς εἶπα
 ὅτι ὁ ἐνδότερος τοῖχος τοῦ ναοῦ εἶχε καταστραφῇ

Ποσειδῶν,

Διόνυσος

καὶ Δήμητρα.

«Στάσου! ὁ Γεώργιος φώναξε, πριχού νά σκοτωθοῦμε,
 θέ νά σοῦ κάμω ῥώτημα κι' ἀπ' ἔχει ἡπολεμοῦμε
 ποῦ τό ῥηκες τὸ φυλαχτό τ' ἀργυροχρυστομένο,
 πῶχει ἐπάνω τὸ σταυρὸ μὲ τὰ μαλλιά πλεγμένο.»
 «Ἡ μάνα μ' μοῦ τὸ φόρεσε, μὰ τί σὲ μέλ' ἐσένα,
 παιδάκι δταν ἦμουνα, τί θές τὰ περασμένα;»
 «Σ' ἐρώτησα γιατί πολὺ μοιάζει μὲ τὸ δικό μου,
 ἡ μάνα μ' μοῦ τὸ φόρεσε κ' ἐμένα στὸ λαιμό μου.»
 Σκύδουν καὶ βλέπουν ταιριαστὸ σταυρὸ που λαμπυρίζει...
 ἀνατριχάζ' ὁ Ἀρματωλὸς, ὁ Γεώργιος κιτρινίζει.
 γιὰ μίαν πετάχτηκαν οἱ δυό καὶ ἓνα λόγον πῆχαν
 «Ἐσύ 'σ' ὁ ἀδελφοῦλός μου!» καὶ σφιχταγκαλιασθήκαν...
 ἀγκαλιασμένοι στάθηκαν μὲ πόθο καὶ μ' ἐλπίδα,
 κι' ὁ Ἥλιος τοὺς στεφάνωνε μὲ μιὰ χρυσὴ ἀχτίδα·
 πρώτος χωρίσθ' ὁ Ἀρματωλὸς ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά του.
 Ὅστερνό φιλ' τὸν χάρισε καὶ ζώνει τ' ἄρματά του·
 «Σὺρ', ἀδελφέ μου, στὸ καλὸ καὶ στὴν καλὴ τὴν ὥρα.
 σὺρε νά πᾶς στὴ μάνα μας καὶ στὴ καλὴ σου τώρα,

σχεδὸν ὅλος ὑπὸ τῆς ἐκρήξεως τῆς πυρίτιδος, τὴν ὁ-
 ποίαν οἱ Τοῦρκοι εἶχον ἀποθηκευμένην ἐκεῖ. Τὸ ἐν-
 δότερον τοῦτο μέρος τοῦ ναοῦ, ὁ σηκὸς, διηρεῖτο
 εἰς δύο μέρη· εἰς τὸ ἐμπρόσθιον διαχωρίσμα, τὸ
 πρὸς ἀνατολὰς, ἦτο τὸ τὸ χρυσελεφάντινον ἄγαλμα
 τῆς Ἀθηνᾶς, εἰς δὲ τὸ πρὸς δυσμὰς, ἦτοι τὸν ὁ πι-
 σθὸ δόμον ἐφυλάττοντο τὰ δημόσια χρήματα καὶ
 ἄλλοι θησαυροί. Αἱ τέσσαρες πλευραὶ τοῦ σηκοῦ ἐκο-
 σμοῦντο μὲ ἀνάγλυφα, κατὰ τὴν ἐξωτερικὴν ἐπιφά-
 νειαν τὰ ὁποῖα περιεκύκλωναν τὴν κορυφὴν τοῦ τοίχου,
 ἐν εἰδῇ ταινίας, ἥτις ὀνομάζεται διὰ ζῶμα. Τὰ
 ἀνάγλυφα αὐτὰ παρίστανον τὴν Παναθηναϊκὴν πομ-
 πὴν, τῆς ὁποίας σὰς ἔδωκε περιγραφὴν εἰς προηγού-
 μενον φύλλον, ἐκ τῆς ὁποίας εἰσεύρετε ὅτι ἀποτε-
 λεῖτο ἀπὸ ἱππέως, καὶ ἄρματα, ἀπὸ νέας καὶ νέους,

ἱερεῖς καὶ θύματα, κτλ. κτλ. "Ὅλα ταῦτα παριστῶντο λοιπὸν εἰς τὸ διαζῶμα τοῦ σηκοῦ μὲ τὴν προσθήκην δώδεκα θεῶν καὶ θεαινῶν καθημένων, ἐνῶ τὰ λοιπὰ μέλη τῆς πομπῆς διευσθύνονται πρὸς τὴν ἀνατολικὴν πλευρὰν τοῦ ναοῦ. Δυστυχῶς ἡ καταστροφή τοῦ μεγίστου μέρους τοῦ σηκοῦ μᾶς ἐστέρησε τὰ περισσώτερα τῶν περιζήμων τούτων ἔργων τοῦ Φειδίου καὶ τῶν μαθητῶν του, μένουν ὅμως εἰς ἀρκετὰ καλὴν κατὰστασιν μέρη τοῦ διαζώματος τοῦ ὀπισθοδόμου. Ἡ εἰκὼν παριστᾷ τινὰς τῶν καθημένων θεοτήτων· ὁ πρὸς τὰ ἀριστερά, ὁ καὶ πρεσβύτερος τῶν δύο ἀνδρῶν, εἶναι ὁ Ποσειδῶν, ὅστις ἐκράτει τὴν τρίαιναν εἰς τὴν δεξιάν του ὁ μεσαῖος εἶναι ὁ Διόνυσος (κατ' ἄλλους ὁ Ἀπόλλων) ἡ δὲ γυνὴ ἡ Δήμητρα (κατ' ἄλλους ἡ Πειθώ)

Η ΟΔΙΣΣΕΥΣ ΟΔΟΣ.

Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.

(Συνέχεια· ἴδε προηγ. φύλλον.)

Καθὼς σὰς εἶπα ἐν ἀρχῇ τοῦ διηγήματος τούτου, ἐξ μῆνες εἶχον περάσει ἀπ' οὗτο ὁ Ἑρρίκος εἶχε γένει ἐνοχος τοῦ διπλοῦ ἐκείνου σφάλματος, τῆς ἀπειθείας καὶ τῆς δειλίας, τοῦ ὁποῖου ἡ μομφὴ καὶ τὰ κακὰ ἀποτελέσματα ἐπιπτον ἐπὶ τῇ πτωχῇ Μαρίας. Ἐκτοτε ἡ μεταμέλεια τὸν εἶχε κάμει σκυθρωπὸν καὶ μελαγχολικόν, καὶ ἤρχισεν νὰ προσβάλλῃ καὶ αὐτὴν τὴν ὑγιεῖάν του, ἡ δὲ μήτηρ του ἀνήσυχος καὶ καταφοβισμένη ἕνεκα τῆς καταστάσεως, εἰς τὴν ὁποίαν τὸν ἔβλεπεν, εἶχε δοκιμάσει κάθε μέσον, τὸ ὁποῖον ἡ μητρικὴ ἀγάπη ἠδύνατο νὰ ἐφεύρῃ, διὰ νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὰ γένη τοῦ ἀκριβοῦς τοῦ υἱοῦ τὸ πρότερόν του μεῖδιμα, ἀλλ' εἰς μάτην!

Ὁ Ἑρρίκος, ἀπ' ἐτέρου, εἶχεν δοκιμάσει κάθε μέσον διὰ ν' ἀνακουφισθῇ ἀπ' τὸν πόνον τῆς καρδίας του, — κάθε μέσον ἐκτὸς ἐνὸς, τὸ ὁποῖον καὶ μόνον ἦτο δυνατόν νὰ τῷ δώσῃ τὴν εἰρήνην τῆς συνειδήσεως, τὴν ὁποίαν ἐζήτηι. Τὸ μέσον τοῦτο ἦτο ἡ ἐξομολόγησις τοῦ σφάλματός του. Εἶχε καταγίνει πολὺ εἰς τὴν μελέτην, προσπαθῶν νὰ εὔρῃ εἰς τὰ βιβλία διασκέδασιν τῆς μελαγχολίας του, ἀλλ' εἰς μάτην· τίποτε ἐξ ὧν τούτων δὲν εἶχεν ἐπιτύχει.

Ὁ χειμὼν εἶχε παρέλθῃ τὸ δὲ καλοκαίριον, ἐποχὴ τῆς εὐθυμίας καὶ χαρᾶς, δὲν ἔφερε καμμίαν μεταβολὴν εἰς τὴν κατὰστασιν τοῦ Ἑρρίκου. Ἀμα εὐρίσκετο μόνος ἐγένετο κατηφὴς καὶ ἀφηρημένος· ἐμπρὸς δὲ τῶν ἄλλων προσηγορεύετο εὐθυμῖαν, τὴν ὁποίαν ὁ καθεὶς ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ ὅτι δὲν προήρχετο ἀπὸ τὴν καρδίαν. Δὲν εἶχεν εἰ μὴ ἓνα σκοπὸν, νὰ κρύψῃ

τὴν κατὰστασιν τῆς ψυχῆς τοῦ ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς μητρὸς του.

Μίαν πρωΐαν ἡ μήτηρ του εἰσῆλθεν ὅλη χαρὰ εἰς τὸν μικρὸν τοῦ θαλάμου· εἶχε κατ' εὐχάριστον νὰ τοῦ ἀναγγεῖλῃ· τὸ πρόσωπόν της ἀκτινοβόλει. Πράγματι ἡ καλὴ αὕτη μήτηρ ἐφαντάζετο ὅτι εἶχεν εὔρει τὸ ἱατρικὸν τῆς μελαγχολίας τοῦ υἱοῦ της, τὴν ὁποίαν ἀπέδιδεν εἰς τὴν μοναξίαν τοῦ βίου του.

«Κάμε γρήγορα, Ἑρρίκε,» εἶπεν ἐναγκαλιζομένη αὐτὸν, «ἡ μικρά σου ἐξαδέλφη Ἰουλίττα ἦλθεν. Εἶναι καλὴ καὶ χαριεστὰτῃ — πολὺ εὐθυμὸς, πολὺ διασκεδαστικὴ, πολὺ πρωτότυπος — θὰ ἰδῇς, θὰ σοῦ ἀρέσῃ. Θὰ τῆς κάμῃς καλὴν ὑποδοχὴν, δὲν εἶν' ἔτσι Ἑρρίκε; καὶ εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ γίνετε φίλοι καλοί. Εἶναι ὥς νὰ σοὶ ἔστειλῃν ὁ Θεὸς μίαν μικρὰν ἀδελφὴν, πολὺλί μου.»

Ὁ Ἑρρίκος, βλέπων τὴν εὐτυχίαν τῆς μητρὸς του προσεποιήθη μεγάλην χαρὰν.

«Ὡς τρέξωμεν νὰ τὴν εὐρωμεν λοιπὸν, τὴν μικρὰν ἐξαδέλφη,» εἶπε, καὶ κρατῶν τὴν χεῖρα τῆς μητρὸς του τὴν ἔσυρε διὰ μέσου τῶν διαδρόμων καὶ κλιμάκων εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅπου εὔρον τὴν μικρὰν ἐξαδέλφη μὲ τὴν μητέρα της — νεαρὰν κυρίαν μειδιδῶσαν καὶ φιλοφρονητικὴν, ἥτις ὑπεδέχθη τὸν ἀνεψιὸν της μὲ πολλὰς ἐνδείξεις ἀγάπης. Τῇ παρουσίᾳς τότε τὴν μικρὰν ἐξαδέλφη λήγουσα ὅτι ἦτο βεβαία ὅτι θὰ ἀγαπῶντο ὥς ἀδελφία, καὶ τῷ εἶπεν ὅτι ἐπειδὴ ἤναγκάζετο νὰ κάμῃ μακρὰν ἀπουσίαν ἐμελλε νὰ ἀφήσῃ τὴν κόρην της μαζὺ των, ὥς ἀδελφὴν καὶ θυγατέρα τῆς καλῆς των οἰκογενείας. Τῷ ἔκαμε προσέτι καὶ πολλὰς ἐρωτήσεις περὶ τῶν μαθημάτων του, τῶν διασκέδασαν καὶ τῶν κλίσεών του καὶ ἐφάνη εὐχαριστημένη ἐκ τῶν ἀποκρίσεών του. Κατόπιν δὲ αἱ δύο μητέρες εἶπον εἰς τὰ παῖδιά νὰ ὑπάγουν νὰ παίξουν ἐμπρὸς τῆς οἰκίας, πρὸ τῶν παραθύρων τῆς αἰθούσης.

Ἡ μικρὰ ἐξαδέλφη κρατοῦσα τὴν χεῖρα τοῦ Ἑρρίκου ἐδάδιζε κατ' ἀρχὰς πλησίον του μὲ βῆμα τακτικὸν ὥς μικρὸς τις στρατιώτης. Ὁ Ἑρρίκος τὴν ἐκρυφοκύταζε μὲ περιέργειαν. Εἶδε δύο μεγάλους γαλανοὺς ὀφθαλμοὺς πολὺ σοβαροὺς, δύο παρειὰς ροδοκοκκίνας καὶ στήμα κομψὸν καὶ τόσον μικρὸν ὥστε ἠπόρει πῶς θὰ ἐχώρουν εἰς αὐτὸ τὰ ζαχαράτα, τὰ ὁποῖα ἔσφιγγεν εἰς τὴν ἀριστεράν της χεῖρα.

«Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος ὅτι σὲ βλέπω, ἐξαδέλφουλα,» εἶπεν ὁ Ἑρρίκος αἰσθανόμενος ὅτι εἶχε χρέος νὰ εἴπῃ τὸ «καλῶς ὤρισες» εἰς τὴν μικρὰν ξένην του.

«Καὶ ἐγὼ ἐπίσης εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ὅτι σὲ βλέπω, Ἑρρίκε,» ἀπεκρίθη μὲ πολλὴν ἀξιοπρέπειαν ἡ μικρὰ ἐξαδέλφη. (ἀκολουθεῖ.)